

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

8. Pauperes semper habebitis vobiscum, me autem non semper habebitis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

inde fertur, hæc in Ecclesiis haberi: ac denique nos *per illa Deo supplicare*. Non dissimiliter de vasis & ornamentis Ecclesiasticis splendidis ac sumptuosis, scribunt alij Patres: S. Basilius in regulis breuioribus, Patres Concilij Laodiceni, Opratus libro sexto contra Parmenianum, Theophylactus *Ad quæst. 310. c. 21.* in caput 14. Marci, vbi & Iudæ similes eos esse docet, qui, vt sacra Ecclesiæ vasa viliora sint, pauperum curam prætexunt; Prudentius in hymno de Sancto Laurentio, vt in hoc opere ad ipsum diem Sancti Laurentij recitauimus. Quæ omnia antiquitatis testimonia ad prophanam hodie hæreticorum *δοξασαν* refutandam sufficiunt: qui nudis parietibus & sellis ligneis Deum suum colunt, quasi aut non maiori honore dignus ille foret, aut ad honorem domus Dei externus decor & apparatus nihil faceret. Quem animi sensum tota hæc- nus Christi Ecclesia, vt excitatis testimoniis vetustissimis- que adhuc extantibus templis patet, penitus condemnavit. Ita quantum distat cælum à terra, tantum Ecclesiæ hæcenus Christianæ cogitationes à cogitationibus hæreticorum hodie distant.

8. *Pauperes semper habebitis vobiscum, me autem non semper habebitis.*

Assuntur his verbis hæretici, vt Christi iam in cælo *Christi præsentia* assumpti non aliam in terris præsentiam quam spiritua- *realis in Venerab. Sacramēto defenditur.* lem, qua Spiritus sui gratia credentibus adest, probent: & consequenter in Sacramento corporis & sanguinis sui, quod instituit, cum realiter & verè præsentem esse non posse confirmant. Nec ab hoc stupore vel ineptia ipse Calvinus abstinet. Sic enim in præclara sua Institutione scribit. *Disertè exprimit Christus se cum discipulis non semper fore in mundo. Vbi notatur in margine, Matth. 26. b. 11. Cuius loci hæc sunt verba quæ tractamus. Affingit autem statim solutionem quam conucllat, & dicit. Hoc autem dictum pulchre sibi diluere videtur, quasi neget Christus se pauperem & miserum semper fore, vel necessitatibus caduca vitæ obnoxium. Atqui non est hæc plena & integra Catholicorum solutio. Respondent Catholici Christum hæc verba dixisse de corporali sua præsentia in corporali & visibili forma, qua tunc conuertatus cum discipulis fuit, quæ humanæ vitæ necessitatibus obnoxia foret, & illis officiis humanitatis ac honoris indigeret. Nunc quid Calvinus replicet videamus. Atqui (inquit) *Cathol. respons. mancam allegat.* *Lib. 4. c. 17. nu. 26.* *circumstantia**

loci palàm reclamatur: quando non agitur de egestate & inopia
vel misero terrena vita statu, sed de cultu & honore. Vultus
scipulis non placebat, quòd putarent superuacuum & inuisum
esse sumptum, & luxuria affinem: ideoque in pauperes impo-
sum maluissent pretium. Respondet Christus, se non semper
presentem, ut tali honore colatur. Hæc ille, non soluens sed

Calvinus
ex seipso
refutatur.

fit mans quod Catholici responderunt. Agitur enim sane hic
de cultu & honore quem sibi deinceps exhibendum Chris-
tus negat, sed agitur (vt Calvinus contra seipsum bene con-
cludit) de tali honore, quo videlicet corpus eius visibile pas-
tioso aliquo unguento amplius ungetur. Negat igitur Chris-
tus cum sui præsentiam tum honorem & cultum. Sed licet
negat præsentiam non omnem, verùm in visibili & mortali
forma; sic negat honorem & cultum sibi deinceps impo-
dendum, non omnem, sed qualis visibili & mortali corpori
impendi solet. Quare hæc verba nec sacramentalem Christi
præsentiam excludunt, nec honorem tam venerabili Sacra-
mento debitum remouent. Solutionem tamen suam ex

Tract. 50.
in Ioan.

Augustino confirmat Calvinus, qui hæc eadem verba tra-
ctans ita scribit. Quum diceret Christus, Me non semper ha-
bitis vobiscum, loquebatur de præsentia corporis. Et paulo post
Secundum præsentiam maiestatis semper habemus Christum
secundum præsentiam carnis rectè dictum est, Me autem non

Augusti-
nus à Cal-
uino cita-
tus Calui-
num refu-
tat.

semper habebitis. Habuit eum Ecclesia secundum præsentiam
carnis paucis diebus, modo fide tenet, oculis non videt. Quæ
postrema Augustini ab ipso Caluino citata, docere Caluino
poterant quo sensu Augustinus corporis & carnis Christi præ-
sentiam his verbis negari doceat. Negari docet illam præ-
sentiam carnis quam paucis diebus Ecclesia habuit, visibilem
videlicet & mortalem, vt Catholici respondent. Rursus
negat iam oculis videri carnem Christi: quia videlicet
visibili specie amplius non conspicitur. Ocularem carnem
præsentiam negat, non sacramentalem; quæ etsi vera
realis & corporalis sit, non tamen modus existendi est corpo-
ralis, sed spiritualis; ideoque fide non oculis etiam in hoc Sa-
cramento tenet Christum Ecclesia. His igitur Christi verbis
contra veram & realem Christi in Sacramento præsentiam
frustra Calvinus in sua Institutione abusus est, frustra ab-
tuntur & alij horum temporum hæretici.

Calvinus
ex seipso
refutatur.

Quod ita verum est, vt ipsemet Calvinus, vel suorum mo-
dicatorum parum memor vel mutata in melius sententia, hæc
ipsa verba hoc nunc loco exponens, contra Christi præsentiam
in Sa-

in Sacramento illa non valere diserte doceat. Sic enim scribit in hunc locum. *Quod se negat Christus cum discipulis semper fore, ad genua presentia refertur cui carnalis cultus & sumptuosus honor conveniat. Nam quod Spiritus sui gratia & virtute nobis adest, quod habitat in nobis, quod nos etiam carne & sanguine suo pascit, nihil ad corporeos cultus.* Hæc ille. Fateatur illam sui præsentiam à Christo hoc loco negatam non ob stare quo minus carne & sanguine suo nos pascat. Non obstat ergo quo minus in illo venerabili Sacramento, in quo solo nos ita pascit, sacramentali modo præsens sit, ut pascat. Sic autem præsens quum sit, corporeo cultu & externa omni veneratione Christum esse prosequendum, honorandum, adorandum (quod & Lutherani contra Calvinistas rectissime sentiunt) in Promptuario nostro Catholico ostendimus. Bene ergo se res habet. Ridiculum Calvini argumentum, ex his Euangelij verbis desumptum, ipsemet Calvinus refutavit.

In isto venerabilis Eucharistia.

13. *Benedictus qui venit in nomine Domine.*

Admonet nos ipse Calvinus valere hunc locum contra hæreticos omnes & pseudoministros verbi, qui non veniunt in nomine Domini, sed in nomine suo. *In nomine Domini venit* (ait in hæc verba Calvinus) *qui non temerè se ingerit, neque honorem falsò usurpat, sed ritè vocatus Deum habet actionum suarum ducem & authorem. Competit elogium hoc in omnes legitimos Dei ministros. Et paulò post. Iam quia pseudopropheta superbe nomen Dei iactant, & fallaci hoc pre-textu se vendicant, quum tamè diaboli impulsu ad perdendam Ecclesiam ferantur, subaudienda est antithesis, ut Dominus eos dissipet, ac in nihilum redigat. Probè sanè hæc omnia, & in caput suum egregiè Calvinus disputavit. Quis enim Calvinum misit ut Genevæ Dei nomine doceret, & pro legitimo Dei ministro se vendicaret? Cui Episcopo successit? Aut quis illi Episcopus manus imposuit? Cuius ille cathedram, nisi vnius Farelli, tenuit? Ipse Farellus cui successit? Nonne eiecto eodem die & Episcopo civitatis illius, & Principe loci legitimo Sabaudia duce, tam in cathedram Episcopalem Farellus se ingessit, quàm in loci principatū rebellis populus se intrusit? Quàm pulchre igitur Calvinus & seipsum & alios omnes huius ætatis hæreticos, qui legitimam vocationem suam hæcenus probare nunquam potuerunt, hac sua annotatione maledictos, à Deo dissipandos, & in nihilum redigendos, do*

Hæretici veniunt in nomine suo.

Calvinus ex seipso refutatur.